

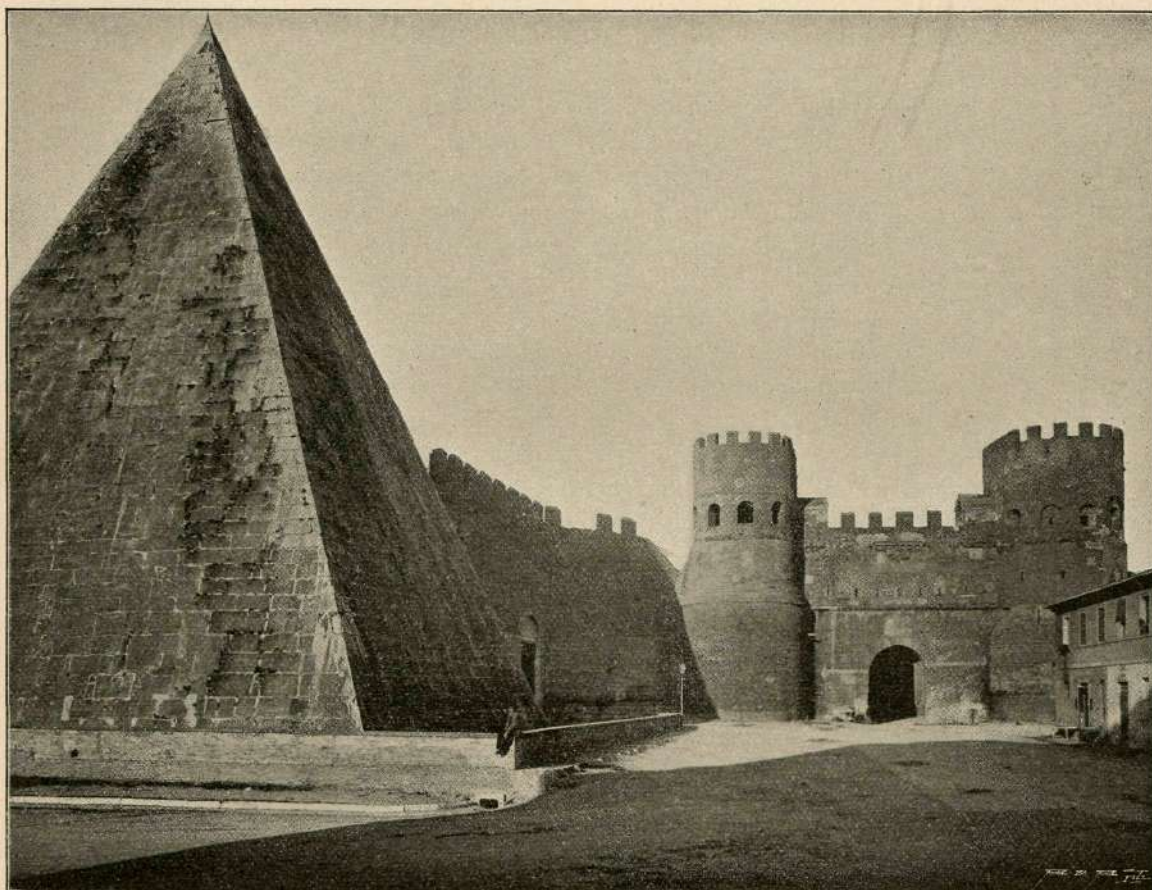
V torek popoldne je bilo.

Sirnik je hodil bosonog po sobi gori in doli... Na zapečku so se mu sušili črevlji, na železnem oklepu kraj peči pa so visele nogavice...

Zjutraj je bil v šoli. Po precej dolgem, plundrastem potu si je premočil že parkrat zakrpane črevlje...

pripet ozek čoln. Rada bi ga bila odnesla ali vsaj napolnila z vodo in potopila. Čolnič pa se je zibal in zibal, in čim silneje so divjali valovi, tem višje se je dvignil iznad reke... O, potopiti se ni pustil...

Lovro ga je nekaj trenutkov nepremično opazoval in z obraza mu je bilo brati, kako je nekaj premišljeval...

Porta s. Paolo s Cestijevo piramido v Rimu.

Včasih je postal ob oknu in gledal mimo-gredoče. Skrbno je vsakega pogledal zlasti pod noge...

„Vse močno... dobro...!“

Ali vmes je pricapljal tudi kako revše v raztrgani, z nerodnimi cunjami oviti obutvi, če je bila to sploh obutev...

„Solamen miseris...“ je pomislil dijak.

Onkraj pota pa se je valila umazano-zelenkasta Ljubljana. Od časa do časa je drzno zapljuskala proti bregu, kjer je bil

In planil je izpred okna z veselim skokom in polglasnim žvižgom. Navadno je zažvižgal takrat, kadar je našel srečno misel...

Nekdo je potrkal.

„Prosto!“

Potrkal je vdručič.

„Prosto!“ je zavpil Lovro bolj nakratko in se bližal k vratom, da bi jih odprl sam.

Prišlec ga je prehitel.

V sobi se je pojavil napol gosposko oblečen mož srednje postave in srednje starosti.